

Ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Ἡγέτης τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος (1870 - 7.9.1955)(*)

ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ἀπότιστα τιμῆς στὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ συγχρόνου Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, ἐπὶ τῇ 45ῃ ἐπετείῳ τῆς κοιμήσεώς του, ὑπενθυμίζουμε συνοπτικῶς ὠρισμένα βιογραφικὰ στοιχεῖα του, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ἀνάγλυφα τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ σκευοῦ τῆς Θεῆς Χάριτος, πρὸς παρδειγματισμόν, στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν ἰδίως τῆς νεωτέρας γενεᾶς τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀναξωπύρωσι τῆς ὁμολογιακῆς του παρρησίας στὶς δύσκολες ἡμέρες μας.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐγεννήθη στὶς 13.11.1870 στὴν Μάδυτο τῆς Ἀν. Θράκης ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Λόγω τῆς ἰδιαίτερης κλήσεώς του στὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τῆς ὀξυνοίας του, ἐπεθύμησε νὰ φοιτήσῃ στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, ὅπου καὶ ὠλοκλήρωσε τὶς σπουδές του τὸ 1901 μὲ βαθμὸν ἄριστα. Τὸ ἴδιο ἔτος ἐχειροτονήθη Διάκονος ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἰωακείμ τὸν Γ' καὶ διετέλεσε

Ἱεροκλήρυξ Πανόρμου καὶ ἀργότερα Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων.

Διεκρίνετο ἐξ ἀρχῆς γιὰ τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος του, γιὰ τὴν μεγάλη ἐμβριθία καὶ τὴν ρέουσα ρητορικότητά του, γιὰ τὰ διοικητικὰ του χαρίσματα καὶ γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τῆς ψυχῆς του.

Τὴν 6.8.1908, σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἰμβροῦ καὶ Τενέδου καὶ τὸ 1912 προήχθη σὲ Μητροπολίτη Πελαγονίας, μὲ ἔδρα τὸ Μοναστήριον (Βιτώλια) τῆς Βορείου Μακεδονίας, στὴν ἰδιαίτερα νευραλγικὴ αὐτὴ θέσι κατὰ τὴν ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἐποχὴ τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τῶν ταραγμένων χρόνων μετὰ ἀπὸ αὐτόν, ὅπου καὶ ἀνέπτυξε θαυμαστὴ ἐθνικοθηρησκευτικὴ δρᾶσι. Ἀγωνίσθηκε ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος γιὰ τὰ δίκαια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐτιμήθη γιὰ τὴν δραστηριότητά του. Ὅμως, ἐξ αἰτίας πολιτικῶν μεταβολῶν στὸν χάρτη τῆς περιοχῆς τῆς Ἐπαρχίας του, εὐρέθῃ ἐξόριστος στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1918 μὲ ἀκόλουθο τὸν Διάκονό του Ἀθηνάγορα Σπύρου, τὸν μετέπειτα Οἰκουμενιστὴ, δυστυχῶς, πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως!

Στὴν ἐντελῶς παράνομη καὶ ἀντικανονικὴ ἐκλογὴ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ διαδοῆτου Μελετίου Μεταξάκη τὸ 1921, ὁ ἐραστής τῆς Κανονικῆς Τάξεως πρώην

Πελαγονίας Χρυσόστομος ἀντετάχθη σθεναρῶς καὶ κατέφυγε στὴν Ἀλεξάνδρεια γὰρ νὰ ἀποφύγη πιθανὴ δευτέρη ἀδικο ἐξορία. Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης προσεπάθησε νὰ τὸν καθαιρέσει, ἀλλὰ ἡ προσπάθειά του ἐνανάγησε.

Περί τὸ ἔτος 1926, μετὰ ἀπὸ σύντομο ἐκλογὴ του ὡς Μητροπολίτου Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, ὁ θαρραλέος Ἱεράρχης Χρυσόστομος ἐποποθετήθη στὴν νεοϊδρυθεῖσα τότε Μητρόπολι Φλωρίνης, τὴν ὁποία καὶ διεποίμανε θεοφιλῶς μέχρι τὸ 1932, ὁπότε καὶ παρητήθη τῆς ἐνεργοῦ δράσεως διὰ λόγους ὑγείας, παραμείνας στὴν Ἀθήνα καὶ ἀφοσιωθείς στὸ κήρυγμα, τὴν συγγραφὴ καὶ τὴν φιλανθρωπία. Τότε ἦταν ποῦ ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μετὰ τοὺς Ἀκαινοτομήτους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, συγγράφων ἄρθρα στὸ ἐπίσημο περιοδικό τους «*Κήρυξ τῶν Ὁρθοδόξων*» μετὰ τὴν ὑπογραφήν «*Ἐκκλησιαστικός*».

Οἱ συνθήκες πλέον εἶχαν ώριμάσει. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὅποια προετοίμαζε μέσα ἀπὸ τὶς ἀνεξιχνίαστες ὁδοὺς Τῆς τὸν ἀγωνιστὴ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς Καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, τῆς ἀπαρχῆς αὐτῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καλοῦσε τώρα τὸν ὑπάκουο δούλο Τῆς σὲ δρᾶσι ἀπὸ μία νέα ἐπαλξι. Καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ἐργάτης τοῦ Κυρίου, ὡς πιστὸς καὶ φρόνιμος Οἰκονόμος συγκατετέθη καὶ ἔτσι ἄρχισε ἡ πιὸ ἐνδοξη καὶ δύσκολη περίοδος τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία τοῦ ἔπλεξε τὸν ἀμαράντινο χρυσοῦν στέφανο τῆς Ὁμολογίας...

Τὸ ἔτος 1935, μαζί μετὰ τοὺς Μητροπολίτες Δημητριάδος Γερμανὸ καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομο, ἀποτεριζόνται ἐκ τῆς καινοτόμου ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν διαποίμανσι τοῦ στερουμένου μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς Ἀρχιερέως ἡρωϊκοῦ Ποιμνίου τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου. Τὸ χαρμόσυνο καὶ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονός, ἀνυπολογίστου πνευματικῆς ἀξίας καὶ σπουδαιότητος, ἐπεσφραγίσθη μετὰ Θεία Λειτουργία στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν τὴν 13.5.1935 τῆ συμμετοχῇ πλέον τῶν 25.000 πιστῶν τοῦ Πατρίου! Ἀμέσως συνεκροτήθη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἀκαινοτομήτων καὶ ἐχειροτονήθησαν τέσσερις νέοι Ἀρχιερεῖς, ἐφ' ὅσον ἡ σύνοδος τῆς Καινοτομίας ὄχι μόνον δὲν ἀνένηψε, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαν ἐπανορθώσεως ποῦ τῆς ἀπήθνησαν οἱ τρεῖς Ὁμολογηταὶ Ἱεράρχαι, ἀλλὰ καταθρουθιθεῖσα καὶ καταταραχθεῖσα, προέβη σὲ διώξεις καὶ ἐξορίες αὐτῶν.

Ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν «*καθηρέθησαν*» ὑπὸ τῶν Καινοτόμων, πράγμα ποῦ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς καὶ διάσημον Ὁρθοδοξίας, καὶ ὁ ἴδιος συνελήφθη καὶ ἐξωρίσθη στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου. Ἐκεῖ παρέμεινε ἐπ' ὀλίγον διότι ἀνεκλήθη συντόμως.

Ἐπιτοτε ἀφιερῶθη ψυχῇ τε καὶ σώματι στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀναστύλωσι τῆς Πατρῴας Παραδόσεως, στὴν ἐνίσχυσι καὶ διαποίμανσι τῶν διωκομένων προβάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν πειρασμῶν τῆς διασπάσεως τῶν Ἀκαινοτομήτων ἐξ αἰτίας θεολογικῆς ἀγνοίας καὶ ἀκαμψίας ὡς καὶ τραγικῆς ἐλλείψεως ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους καὶ χαρισματικῆς εὐλυγισίας.

Χάριτι Θεοῦ, ἀντεπεξῆλθε σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες μετὰ γαλήνη ψυχῆς, λειτουργῶν, προσευχόμενος, παραδειγματίζων, ὁμιλῶν, κηρύττων, συγγράφων, περιοδεύων, ἀπολογούμενος, ἐν μέσῳ ποικίλων ἀντιξοοτήτων: λοιδορούμενος, διωκόμενος, ὑστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος, συρόμενος στὰ εἰδῶλια τῶν δικαστηρίων καὶ ἀδικούμενος... Καὶ ὅλα αὐτὰ ὄχι μόνον, δυστυχῶς, ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους διώκτας του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του ἐν Χριστῷ καὶ συναγωνιστάς του!... Καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀνθρώπινως δυνατόν νὰ τὰ ἀνθῆξῃ, ἂν δὲν εἶχε αἰσθητὴ τὴν ἀντίληψι τῆς Θείας Χάριτος καὶ μία σιδηρὰ πίστι καὶ ἀποφασιστικότητα ἕως θανάτου.

Τὸ 1951 ξέσπασε ὁ νέος φοβερός διαγμὸς τῶν καινοτόμων κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου. Ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος συλλαμβάνεται καὶ ἐξορίζεται ἐπὶ δεκαπεντάμηνον στὴν ἀπομακρυσμένη Ἱερά Μονὴ Ὑψηλοῦ Μιτυλήνης, διανύων ἤδη τὸ 81ο ἔτος τῆς ἡλικίας του! Καὶ πάλι τὸ ἀδαμάντινον τῆς ψυχῆς του ἔμεινε στερεὸ καὶ λαμπρὸ καὶ ἡ δρόσος τῆς Χάριτος τὸν ἐπαρηγόρει θαυμασίως. Εἶναι ἐνδεικτικόν, ὅτι ὅταν κάποτε τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ φύλακας του στὸ κελλὶ τῆς ἐξορίας του, εἶδε αὐτὸν νὰ προσεύχεται περιβαλλόμενον φῶς οὐράνιον καὶ ἀστραπηβόλον!...

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐξορίας του αὐτῆς, τοῦ ἔγινε πρότασις ἀπὸ τὸν πρῶην Διάκονό του καὶ ἦδη πατριάρχου Ἀθηναγόρα νὰ ἐπανέλθῃ στὴν Καινοτομία καὶ νὰ «ἀποκαταστασθῇ», ἐγκαταλείπων ἔτσι τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα καὶ τὶς Ἀρχές του. Ἡ ἀξιοπρεπεστάτη ἀπάντησις τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου ἦταν βεβαίως ἀρνητικὴ, ὡς ἀπόρροια δὲ μᾶς ἀρχιερατικῆς καρδιάς, φλεγομένης ἀπὸ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία, πέρασε στὴν Ἱστορία.

Μετὰ τὴν ἐπανάκαμψή του καὶ ἕως τῆς τελευτῆς του συνέχισε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ ἀρετῆς. Ἡ ἀγιότης τοῦ βίου του, τὸ σεμνόν, κόσμιον, ἀφιλοχρήματον καὶ ἀξιοπρεπές, ἡ εὐγένεια, τὸ ἦθος καὶ ἡ διάχυτος καλωσύνη του, τὸ ταπεινόν καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτήρος του ἀκόμη καὶ στὶς πλέον θελλώδεις στιγμὲς τοῦ ἀγῶνος του, ἡ λεπτότης τῶν τρόπων του καὶ ὁ σεβασμὸς, μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετώπιζε πάντα ἄνθρωπον καὶ τὸν πλέον «κατώτερόν» του ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, προσέδιδαν στὴν ἀγνή του ὑπαρξὶ μίαν οὐράνια διάστασι. Ἀπέπνεε ἀπέραντο σεβασμὸ στὸ περιβάλλον του, στοὺς συνεργάτες καὶ στὰ πνευματικὰ του τέκνα, ὅμως ποτὲ δὲν τὸ ἐκμεταλλεῖτο αὐτό, ὥστε νὰ ἐπιβάλῃ κάτι παρὰ τὴν θέλησιν ἢ τὴν ἐλεύθερον συγκατάθεσίν του. Εἶχε μεγάλη ἀνεξικακία καὶ οὐδέποτε παραφρόνησε κατὰ τῶν διωκτῶν καὶ συκοφαντῶν του. Ποτὲ ἐπίσης δὲν μέμφθηκε ἢ κατέκρινε κάποιον γιὰ ὅποιοδήποτε ἀμάρτημα, λάθος ἢ ἐλάττωμα ἀντιλαμβανόνταν. Ἦταν ὑπεράνω μικροπρεπειῶν καὶ ἀπρεπειῶν καὶ τὸν διέκρινε τὸ λιτὸν καὶ ἀπέριττον σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς του. Ἡ περιβολὴ του, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ναοῦ, ἦταν ἡ ἀρμοζύουσα σὲ Ἱεράρχην μαρτυρικοῦ, ἐμπεριστάτου καὶ διωκομένου Ποιμνίου, χωρὶς ἴχνος ματαιοδοξίας, αὐταρεσκείας καὶ προκλητικῆς ἐπιδεικτικότητος. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος τὸν συνεῖχαν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς του.

Ἔτσι, ἀρχὰς Σεπτεμβρίου τοῦ 1955, προαισθανόμενος τὸ τέλος του, ἐκάλεσε τὸν Πνευματικὸν του, τὸν χαρισματικὸν π. Ἰωάννη τῆς Ἀμφιάλης, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ. Καθαρμένος ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ἐζήτησε νὰ τοῦ στρώσουν σὲ καθαρὰ ὀλόλευκα σεντόνια καὶ παρέδωσε ἀνάδυνα καὶ εἰρηνικὰ τὴν ὀλόλευκην ψυχὴν του στὸν Κύριο καὶ Θεό, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων καὶ πόνων του!

Ὅντως, «τοιούτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς»!...

Ἐτάφη στὴν Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος, κατὰ δὲ τὴν ἐκταφὴ τῶν ἱερῶν του Λειψάνων ἐξεχύθη μία λεπτὴ ἄρρητος εὐωδία σὲ ὅλο τὸ Μοναστήριον...

Εἶθε ἡ εὐχή του νὰ μᾶς σκεπάζῃ, νὰ μᾶς συνοδεύῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ στὴν διακράτησιν τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης αὐτοῦ!...

